

[Handelsministeren.]

gældende for næringsloven. Derimod er der ikke fundet anledning til at tilvejebringe en tilsvarende hjemmel for den virksomhed, hvortil der kræves alkoholbevilling. Her adskiller de særlige grønlandske forhold sig for meget fra forholdene hernede.

Beværterloven — eller, som det nu foreslås, „loven om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.“ — er en af de love, der regulerer dagliglivets problemer. Jeg er heller ikke i tvivl om, at der vil kunne opstå en livlig debat om forslaget enkelte bestemmelser, og at meninger og traditioner vil komme til at brydes. Jeg imødeser med glæde en sådan debat, også i offentligheden. Jeg tror imidlertid, at det foreliggende lovforslag vil være egnet grundlag for en ny og livligere erhvervsudøvelse på dette felt med en sund og alsidig konkurrence, og den forenkling af denne lovgivning og administrationen heraf, som forslaget i høj grad er udtryk for, håber jeg også vil blive værdsat.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om registrerede revisorer.*

Under behandlingen her i tinget af forslaget til lov om statsautoriserede revisorer, der var et led i næringslovsreformen, blev der af flere partiets ordførere givet udtryk for, at man, således som det var foreslået af et mindretal i næringslovskommissionen, burde overveje at gennemføre bestemmelser om godkendelse af kvalificerede revisorer uden for de statsautoriseredes kreds. I den betænkning, som blev afgivet af folketingsudvalget vedrørende forslaget til lov om statsautoriserede revisorer, henstilledes det til overvejelse, hvorledes særlige bestemmelser for sådanne revisorer eventuelt kunne gennemføres.

Da der ved lovforslagets 2. behandling viste sig at være bred politisk enighed om, at dette spørgsmål burde underkastes en nærmere undersøgelse, gav min forgænger hr. Tyge Dahlgaard ved debattens afslutning tilsagn om at lade foretage en undersøgelse af de nærmere muligheder for, at en gruppe ikke-statsautoriserede revisorer skal kunne anerkendes officielt.

Dette tilsagn til folketinget blev fulgt ved nedsættelsen den 6. oktober 1967 af handelsministeriets revisorudvalg, der fik til opgave at undersøge behovet for godkendelse af en særlig gruppe revisorer ved siden af de statsautoriserede og eventuelt at udarbejde udkast til ny lovgivning, som måtte findes nødvendig for etablering af en sådan gruppe revisorer.

Udvalget blev sammensat af repræsentanter udpeget af handelsministeriet, finansministeriet, Butikshandelens Fællesråd, Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, Håndværksrådet, Industrirådet, De samvirkende danske Landboforeninger i forening med De samvirkende danske Husmændsforeninger, Det kooperative Fællesforbund i Danmark, Foreningen af statsautoriserede Revisorer, Dansk Revisorforening og Dansk Revisor Union.

Dette revisorudvalg afgav i august 1969 sin betænkning om registrerede revisorer. Betænkningen er omdelt til tingets medlemmer.

I revisorudvalget har der været enighed om at fastslå, at der er et behov for at etablere en særlig gruppe revisorer ved siden af de statsautoriserede, og i betænkningen er det dokumenteret, at der set ud fra såvel erhvervsorganisationernes som skattemyndighedernes synspunkter bør institueres en sådan gruppe revisorer. Nærværende lovforslag er identisk med betænkningens udkast til forslag til lov om registrerede revisorer, hvis indhold alle parter i revisorudvalget har været enige om, idet der dog af repræsentanten for Foreningen af statsautoriserede Revisorer er afgivet en mindretalsudtalelse, som jeg senere skal vende tilbage til.

Det forventes, at en gennemførelse af den nyordning, som indeholdes i lovforslaget, vil medføre en forbedring af særlig de mindre erhvervsvirksomheders muligheder for at få en kvalificeret regnskabsmæssig bistand, som det må antages at der vil blive et stigende behov for, ligesom det må påregnes, at skattemyndighederne vil kunne opnå en lettelse ved ligningsarbejdet gennem mere omhyggeligt og betryggende førte skatteregnskaber.

Blandt de fordele, der i betænkningen anføres til støtte for gennemførelsen af nyordningen, vil jeg gerne særlig pege på,

[Hørdelsesministeren.]

at ordningen tilgodeser det behov, der er for at udskille de helt uegnede revisorer. Disse uegnede revisorer er til skade for samfundet og vil erfaringsmæssigt kunne skade deres klienter ved en dårlig regnskabs- og skattemæssig vejledning. Det er netop erhvervsorganisationernes og skattemyndighedernes erfaring, at ikke så få, der har behov for regnskabsmæssig bistand, får en for ringe støtte hos deres revisorer.

Herefter skal jeg pege på, at finansministeren har oplyst mig om, at kildeskattedirektoratet over for ham har givet udtryk for, at der foreligger en selvstændig kildeskattemæssig interesse i, at nærværende lovforslag gennemføres. Dette hænger navnlig sammen med arbejdsgivernes og andre indeholdelsespligtiges opgaver under kildeskatteordningen. For de indeholdelsespligtige — og dermed også for kildeskattemyndighederne — vil det være af væsentlig betydning for en hensigtsmæssig udførelse af opgaverne, at der består den bedst mulige adgang til at få kvalificeret revisorbistand.

Tolddepartementet og toldvæsenet er ligeledes stærkt interesseret i gennemførelse af foranstaltninger, der vil forbedre revisorernes kvalifikationer. Efter gennemførelsen af merværdiafgiftsloven er ca. 368.000 erhvervsdrivende blevet afgiftspligtige og underlagt toldvæsenets kontrol. Denne kontrol udøves ved eftersyn i virksomhederne bl. a. ved gennemgang af regnskaberne. Da virksomhederne i stigende omfang anvender revisorer, er standarden af den nye revisorbistand af væsentlig betydning for toldvæsenets arbejde og dermed for sikring af statskassens provenu.

Som led i toldvæsenets rationalisering påtænkes det i øvrigt at omlægge reglerne for toldens opkrævning, således at kontrollen i væsentlig grad lægges over på gennemgang af fakturaer og virksomhedernes øvrige regnskabsmateriale. En sådan omlægning vil forøge betydningen af regnskabsførelsen.

Endelig vil jeg gerne pege på den i juni 1969 afgivne betænkning om håndværket og den mindre industri, hvori kommissionen anbefaler, at der ud over de statsautoriserede revisorer godkendes revisorer med en sådan uddannelse, at den giver garanti for for-

svarlig regnskabsbistand. Kommissionen peger i den forbindelse på det arbejde, der udføres af revisorudvalget, og finder, at de mindre virksomheder på den ene side må have garanti for, at den bistand med hensyn til regnskab m. v., de køber sig, er sagligt forsvarlig og pålidelig, men at deres regnskabsproblemer på den anden side ofte er så enkle, at de ikke nødvendigvis behøver at støtte sig på den højeste og dyreste sagskundskab — de statsautoriserede revisorer.

Hovedlinjerne i lovforslaget bygger på loven om de statsautoriserede revisorer, nr. 68 af 15. marts 1967, men der er taget rimeligt hensyn til sigtet med nyordningen og til de forskelle, der nødvendigvis må være med hensyn til kvalifikationer og uddannelse m. v. Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder i lovforslaget, men herom henviser jeg til bemærkningerne til forslaget og til revisorudvalgets betænkning, idet vi jo senere skal se på lovforslagets detaljer, som jeg naturligvis er parat til en saglig drøftelse af.

Dog skal jeg til slut vende tilbage til den i revisorudvalgets betænkning af repræsentanten for Foreningen af statsautoriserede Revisorer afgivne mindretalsudtalelse. Mindretallet har ikke kunnet tilslutte sig den foreslåede titelbetegnelse „registreret revisor“, men foreslår i stedet titlen „registreret regnskabs- og skattekonsulent“. Endvidere foreslås det, at de registrerede revisorers revisionsmæssige arbejdsfelt i loven begrænses til opgaver af enklere karakter.

Med hensyn til spørgsmålet om betegnelsen deler jeg den almindelige opfattelse i revisorudvalget, hvorefter der må lægges vægt på, at ordet „revisor“ ikke i sig selv har kunnet beskyttes, allerede af den grund, at denne betegnelse er et så gængs og på mange områder anvendt udtryk, at man ikke kan forlange, at den nye gruppe revisorer skal give afkald på denne betegnelse. Jeg mener også, at der må lægges vægt på Dansk Sprognavns udtalelse i betænkningen side 35-37, hvorefter man finder, at der er mest, som taler for betegnelsen registreret revisor, og at man ved at indføre denne vil få fuldstændig overensstemmelse med i hvert fald sprogbrugen på norsk.

Spørgsmålet om en afgrænsning af de arbejdsopgaver, som de registrerede revi-

[Handelsministeren.]

sorer må beskæftige sig med, har jo ligeledes været grundigt behandlet i revisorudvalget, og jeg tror ikke, det vil være praktisk muligt at finde egnede kriterier for en sådan afgrænsning. Hvis man optog sådanne bestemmelser i dette lovforslag, villø man også komme i den ejendommelige situation, at revisorer, der ikke vil være kvalificerede til at blive registreret, kunne udføre revisionsopgaver, som de registrerede revisorer ikke måtte påtage sig at udføre, og dette kan vel næppe anses for rimeligt.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Ministeren for europæiske markedsanliggender (Nyboe Andersen): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af beslutningen om Islands optagelse i Den europæiske Frihandelssammenlutning og om Danmarks ratifikation af den i forbindelse hermed den 12. december 1969 i Reykjavik undertegnede aftale om en nordisk industrialiseringsfond for Island.

Idet jeg henviser til det omtalte forslag og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anføre følgende:

Da EFTA oprettedes i 1960, så Island sig ikke i stand til fra begyndelsen at deltage i dette samarbejde. I 1961 rettede den islandske regering imidlertid henvendelse til EFTA med henblik på at sondere mulighederne for en tilslutning under den ene eller den anden form. Når den således ytrede interesse alligevel ikke resulterede i realitetsforhandlinger om Islands medlemskab af EFTA, skyldes dette, at man på daværende tidspunkt var optaget af forhandlingerne med EEC. Det blev i betragtning heraf henstillet til Island foreløbig at stille spørgsmålet i bero. Tanken om en islandsk tilslutning til EFTA blev dog ikke hermed skrinlagt. I 1967 fandt den stedse voksende interesse herfor udtryk i nedsættelsen i Island af et tværpolitisk udvalg, der fik til opgave at undersøge mulighederne for landets tilknytning til EFTA. I november 1968 indgav Island derpå sin ansøgning om medlemskab, og der har siden været ført forhandlinger både inden for EFTAs rammer og bilateralt mellem Island og de enkelte

EFTA-lande om vilkårene for Islands optagelse.

Det må hilses med tilfredshed, at det i løbet af så relativt kort tid nu er lykkedes at bringe disse forhandlinger til et positivt resultat. Forhandlingsresultatet, som det islandske alting har tiltrådt den 21. december 1969, afspejler en vidtgående forståelse for og hensyntagen til de særlige problemer, der rejser sig for Islands deltagelse i dette markedssamarbejde.

I relation til EFTA-konventionens bestemmelser giver denne imødekommenhed sig udtryk i, at Island straks opnår de fulde fordele ved medlemskabet samtidig med, at der for liberaliseringen af og toldafviklingen for importen til Island af EFTA-varer er fastlagt overgangsordninger af henholdsvis 5 og 10 års varighed. Hertil kommer, at visse af de særligt gunstige toldregler, der ved EFTAs tilblivelse gennemførtes i forhold til Portugal, også vil finde anvendelse på Island. Endvidere vil Island helt kunne holde enkelte varer, herunder navnlig olie- og benzinprodukter, uden for konventionens liberaliseringsbestemmelser. I bedømmelsen af forhandlingsresultatet indgår endelig de særlige indrømmelser, som henholdsvis Storbritannien — for fiskeeksportens vedkommende — og de øvrige nordiske lande — gennem finansielle bidrag til landets industrialisering og tilsagn om importlettelser for fåre- og lammekød — yder Island ved dets indtræden i frihandelssammenlutningen.

Når disse indrømmelser må anses for velbegrundede, beror det dels på, at 90 pct. af Islands eksportindtægter hidrører fra fiskeri og landbrug, for hvilke sektorer EFTA-medlemskabet ikke umiddelbart ville medføre fordele, medens praktisk taget hele Islands import falder på industrisektoren og derfor omfattes af EFTA-toldafviklingen, dels på, at Island i en årrække først og fremmest som følge af svigtende fangst- og afsætningsbetingelser inden for fiskerierhvervet har befundet sig i en vanskelig økonomisk situation. De relativt lempelige tiltrædelsesvilkår må betragtes som en forudsætning for Islands tilslutning, eftersom det islandske samfund ved landets indtræden i EFTA må påregne at blive stillet over for løsningen af betydelige opgaver, inden man vil kunne indgå i det økonomiske sam-